

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

EENENTWINTIGEN

toneelspel in vijftien scènes

door

Rudy Geldhof

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2009

Nr.1526

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *EENENTWINTIGEN* op te voeren moet de naam van auteur *RUDY GELDHOF* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2009/220/2
ISBN 978-90-385-10507

© 2009 Toneelfonds J. Janssens/Rudy Geldhof
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(3 dames – 3 heren)

ANNA, een eind in de veertig

JEANNE, haar zuster, 40-50 jaar

GRIET, de stomme dochter van Anna, 20 jaar

CYRIEL, oom van Anna en Jeanne, 50-60 jaar

JAN, 20-25 jaar

LUCIEN, 25-35 jaar

DECOR

(simultaan?)

HUISKAMER

HET ATELIER (fabricatie winterhandschoenen)

DE SLAAPKAMER

Scène 1: Het atelier

(Een lange werktafel met daarop alles wat nodig is voor het "snijden" van handschoenen: huiden, kartonnen handschoenpatronen, grote scharen. Op het uiteinde van de tafel: een ouderwetse radio die popmuziek laat horen. Op de grond: twee ingepakte dozen. Achter de werktafel: een bord waar bestelbons op geprikt zijn. Cyriel en Jan zijn staande aan het werk aan de werktafel. Cyriel is in werkkledij en Jan in jeans en trui. Ze snijden handschoenen uit de huiden. Cyriel doet dit werk met trage routinebewegingen. Vóór hem staan een fles goedkope jenever en een glas. Af en toe neemt hij een slokje. Voor Jan is dit werk betrekkelijk nieuw. Hij werkt gejaagder dan Cyriel. Hij doet zijn best. In een hoekje zit Griet. Donkerblauw schort. Naast haar: een hoopje lederafval. Uit de lapjes leer knipt zij riempjes. Het is duidelijk dat ze ietwat "achterlijk" is. Ze moet zich op dit eenvoudige werkje enorm concentreren, de tong uit de mond. Uiterst langzame manier van werken)

JAN : *(Kijkt op zijn horloge. Hij houdt op met werken) Voilà. Zeven uur. Eens kijken. (Hij telt hoeveel handschoenen hij gesneden heeft) Tachtig paar heb ik er vandaag. Dat is toch drie paar meer dan gisteren. (Hij haalt zijn jekker en sjaal.)*

(Cyriel werkt voort. Het programma met popmuziek is gedaan. Een gesproken programma begint. Griet begint de radio onmiddellijk af te zoeken naar popmuziek: eindeloos gedraai aan de knop)

CYRIEL : Is 't gedaan!

(Griet gaat geschrokken zitten, maar herbegint dan)

Godverdomme, Griet! Is 't gedaan, zeg ik!

(Griet gaat bang, maar verbetert door met het zoeken naar muziek)

JAN : *(Begeeft zich naar de radio. Hij stelt hem af op Radio Mi Amigo. Tot Griet, geduldig uitleggend, vriendelijk)* Ge hoort graag muziek, hé. Dit is Radio Mi Amigo. Hier wordt nooit gebabbeld. Altijd muziek. Wacht. *(Hij neemt een stuk krijt van de werktafel en zet een streep op de frequentieschaal)* Dit streepje, dit is Radio Mi Amigo. Altijd muziek. *(Hij legt zijn scharen en patronen ordelijk klaar voor de volgende dag. Tot Cyriel)* Is ze zo geboren, stom?

CYRIEL : Stom! Ja, dat is ze. Altijd zo geweest. Zo stom als een, vis. En achterlijk. Een gesticht. Moest ik zo 'n dochter hebben, ik steek ze in een gesticht. Zeker.

JAN : Een gesticht is ook niet alles.

CYRIEL : Ge hebt haar nog niet bezig gezien. Soms krijgt ze het. Razend als een wild dier is ze dan. Een volwassen mens zou er bang van zijn.

(Jan kijkt om naar Griet. Hij glimlacht naar haar)

(Begeeft zich naar het bord. Het is duidelijk dat hij lichtjes mank gaat. Hij bestudeert een bestelbon) Ge moet me niet geloven.

(Griet is naast Jan komen staan)

JAN : Boe! *(Hij slaat zijn lange sjaal plagerig naar Griet)*

(Griet springt speels achteruit, waarbij ze de fles jenever omstoot)

CYRIEL : Godverdomme! Mijn jenever! *(Hij haast zich om de fles recht te zetten.)*

(Griet kruipt weer in haar hoekje)

Weet ge wat dat kost, onnozel kind? Honderd frank de fles. En het gaat opslaan. *(Hij neemt een slok)* En dat we u niet meer horen, nu. *(Hij werkt)*

JAN : *(Klaar om weg te gaan)* Tot morgen, Cyriel. Dag Grietje. Niet vergeten: Mi Amigo.

ANNA : *(Komt op, in werkkledij. Ze heeft verzendingsborderellen bij zich)* Zijt ge weg?

JAN : Ja. Tot morgen. *(Af)*

(Griet herneemt haar werk)

ANNA : *(Zet de radio stiller)* Zijn dat de pakken voor Vandenbroecke?

CYRIEL : De kleinste is voor Vandenbroecke. De andere voor Melsele.

ANNA : Goed. Die kunnen ook verzonden worden, morgen. *(Ze begint de verzendingsborderellen in te vullen)* Kan hij het al een beetje,?

CYRIEL : Ja...

ANNA : *(Keurt de stapel handschoenen die Jan gesneden heeft)* Wel, dat is een serieus stapeltje, voor een beginneling. Hij leert het wel.

CYRIEL : Wat helpt het. Hoe meer marchandise we afwerken, met hoe meer we blijven zitten.

ANNA : Misschien wordt het kouder. Hoe was het weerbericht?

CYRIEL : Weerbericht? Ha! Warm, dat blijft het. Is dat nu een weer voor december. Ge moet zot zijn om nu handschoenen te willen kopen. Hoeveel is er nu al in stock? Hé? Zeker 200 dozijn. Honderden paren. Hoe raakt ge dat ooit kwijt bij dit weer?

ANNA : Ik weet het, jong. Het is een mislukte winter. Maar ge moet niet panikeren. Misschien komt er beterschap. Er komt hulp. Die man komt vanavond, die man die wil werken als voyageur.

CYRIEL : Een voyageur. Dat is al goed en wel. Maar hoe gaat ge dat kunnen betalen? Dat werkt niet voor niets, een voyageur.

ANNA : Ah, ik ga niet beginnen met RMZ te betalen en zo. Hij moet werken als zelfstandig reiziger, op percent.

CYRIEL : Dat willen ze niet rap.

ANNA : Hij is al op de hoogte.

CYRIEL : 't Zal moeten een talent zijn om die 200 dozijn kwijt te raken. Dat lukt hem niet.

ANNA : Ik weet het, ik weet het. Het is niet gemakkelijk. Maar er is nog altijd Jeanne.

CYRIEL : Ge hebt haar weeral nodig.

ANNA : Ja, op 't einde van de maand. Vijftienduizend.

CYRIEL : Vijftienduizend. Weeral.

ANNA : Ik zal met haar spreken, vanavond.

CYRIEL : Ik zie het al: eerst, het geld bespreken met Jeanne, en dan die voyageur die komt. Wanneer gaan we dan kaarten?

ANNA : Nadien.

CYRIEL : En waarom is ze zo laat met haar eten, Jeanne? Daar zijn wij altijd stipt in geweest: eten om zeven uur. En kaarten nadien: van half acht tot tien uur. Honger dat heb ik.

ANNA : Ge kent haar toch. Ze heeft gehoord dat er een man over de vloer komt en ze zit zich al op te steken, voor haar spiegel.

(Cyriel knort misprijzend. Hij schenkt zich in, Griet zet de radio iets harder)

CYRIEL : Zeg!

(Griet laat haar schaar op de grond vallen)

Ze is weer lastig, die dochter van u.

(Anna kijkt even op naar Griet, liefdeloos, en werkt dan verder, Cyriel drinkt zijn glas leeg en zet zijn fles en glas opnieuw ordelijk aan de kant. Hij werkt voort. Ineens hoort men een bel rinkelen, buiten)

ANNA : Wel. Daar hebt ge haar, Jeanne, met uw eten.

CYRIEL : Het werd tijd. *(Hij legt zijn schaar neer)*

Scène 2: De huiskamer

(Aan tafel: Anna, Cyriel, Griet en Jeanne. Jeanne in een fraaie jurk. De anderen in dezelfde kleding als in scène 1. Een eenvoudig avondmaal. Ieder bedient zichzelf. Jeanne staat op, gaat af naar de keuken, nog wat brood halen.)

Anna bekijkt Jeanne keurend)

JEANNE : Is er wat?

ANNA : Ge hebt uw zondagse kleding aan.

JEANNE : Er komt toch bezoek. Daarom. Nog koffie?

ANNA : Ja.

JEANNE : *(Schuift de koffiekop in de richting van Anna)* Gij zoudt beter iets anders aandoen, na het werk. Die eeuwige werkkleren aan tafel.

ANNA : Ze zijn proper.

JEANNE : Ik zal u eens een kleding cadeau doen, voor uw Nieuwjaar. Ge zijn toch ook een vrouw.

ANNA : Ja, zoals dat roze van u, met een décolleté. Ik zie me al.

JEANNE : Voor uw Nieuwjaar. Ik zal het niet vergeten. Iets fris, met een tekening of een bloemeke.

CYRIEL : *(Heeft genoeg gegeten. Hij schuift zijn bord aan de kant en gaat zijn sigaretten en zijn krant halen)* Ze heeft geen kleding nodig, maar iets anders. Ze moet u iets vragen.

JEANNE : Wat?

CYRIEL : Zeg het haar, Anna. *(Hij steekt een sigaret op en verdiept zich in zijn krant)*

JEANNE : Geld?

ANNA : Het is de schuld van dit weer. Het wil niet vriezen. Ge weet het, er is haast niets verkocht...

JEANNE : ... en er zijn wissels te betalen. Hoeveel hebt ge nodig?

ANNA : Vijftienduizend. Dan redden we het wel.

JEANNE : Goed. Vijftienduizend. Goed. Het is in orde. *(Ze schuift haar bord aan de kant)* Gedaan?

ANNA : Ja. *(Anna en Griet schuiven hun bord aan de kant)*

JEANNE : *(Ruimt snel af)* Wilt ge me helpen met mijn haar?

ANNA : Ja. *(Ze steekt een handje toe met het afruimen en gaat een handdoek en haarborstel halen)*

(Jeanne gaat zitten. Anna legt de handdoek over Jeannes schouders en kamt

haar haar. Griet komt rond Jeanne draaien. Ze zou graag helpen)

Kijk in uw boeken, Griet. Vooruit.

(Griet kruipt in haar hoekje. Ze bladert in stripverhalen)

Het is doffer dan anders.

JEANNE : Ik heb geen tijd gehad om het te wassen. Hoe laat komt die man juist?

ANNA : Hij had hier al moeten zijn.

JEANNE : Is het wel zeker dat hij komt?

ANNA : Ja. Hij was akkoord met mijn voorwaarden. Hij komt alleen definitief toezeggen, nu. Hij wil morgen al beginnen.

JEANNE : Van waar is hij?

ANNA : Van Eeklo.

JEANNE : Van Eeklo?

ANNA : Ja.

JEANNE : Hoe heet hij?

ANNA : Verbiest.

JEANNE : Verbiest? Van het vervoer?

ANNA : Ik ken Eeklo niet. Lucien Verbiest, van Eeklo.

JEANNE : Blond. Iets groter dan ik. Bril. Een jaar of achtentwintig.

ANNA : Ja. Kent ge hem?

JEANNE : Lucien Verbiest, van 't vervoer. 't Is niet waar. Natuurlijk ken ik hem. Hij was soms in mijn café, in Eeklo.

ANNA : Oh.

JEANNE : Lucien Verbiest. Hij heeft binnengezeten.

ANNA : Binnengezeten?

JEANNE : In een zothuis.

ANNA : Wat?

JEANNE : Ja. We leven hier buiten de wereld. Maar toen ik café hield, hoorde en zag ik veel.

ANNA : Waarom heeft hij binnengezeten?

JEANNE : Waarom? Hij had een vrouw aangerand, een jong meisje, een minderjarige.

ANNA : Aangerand. Een minderjarige.

CYRIEL : En gij gaat dat hier laten werk, zo iemand.

JEANNE : Hij is van goede familie, van het transportbedrijf verbiest van Eeklo. Ze hebben nooit weg met hem gekund. Op café lopen, en drinken, dat was zijn sterkste. Zat, hij was nooit anders dan zat, als hij bij mij binnen kwam. Hij zei nooit een woord, dronk aan één stuk door en was weer weg, naar een volgend café zeker. Een eenzame, een stille.

CYRIEL : Ja, een diep watertje, minderjarigen aanranden.

JEANNE : Nee, het is gekend, ze hebben hem genezen, in een speciale kliniek. Een zothuis, zeggen de mensen in Eeklo.

ANNA : (*Korte, onwennige stilte*) Ik wist dit niet. Ik ben niet verplicht hem te aanvaarden. Als ge dat hoort: drinken, en de rest... Er is nog niets ondertekend.

CYRIEL : Ziet ge nu wat voor soort hier voor een appel en een ei wil komen werken. Omdat ze in geen enkel werk aanvaard worden.

JEANNE : Het schijnt toch dat hij genezen is. Ze hebben hem behandeld in een kliniek.

ANNA : Jammaar. Misschien is hij genezen. Goed. Maar als hij hervalt?

CYRIEL : Ja, ze kunnen altijd hervallen.

JEANNE : Wel, aanvaard hem dan niet.

ANNA : Ja, ja. Ja, ja. Het zou spijtig zijn. De handschoenen, ze stapelen zich op. Hij is onze enige kans om ze kwijt te raken. We moeten toch leven ook. Om te leven moeten we verkopen. Zo simpel is het.

JEANNE : Aanvaard hem dan wel.

ANNA : We zullen zien, seffens, als hij komt. Ge kunt dat toch zien aan een mens of hij, eh, normaal is of niet. Als hij er aannemelijk uitziet, kunnen we hem op proef nemen. Gaat het niet, dan ontsla ik hem. En ook, hij komt hier toch niet wonen, hij komt hier toch maar werken. We kunnen toch zorgen, ge weet nooit, dat hij nooit alleen is met Griet, met mij of met u.

JEANNE : Ik ben niet bang voor hem. Voor geen enkele man ben ik bang. Mannen... Zoals Jacques, zaterdag, weet ge wat...

ANNA : Jeanne! (*Jeanne zwijgt. Zacht*) Jeanne, dat waren we toch altijd afgesproken. Dat houden we apart. Ons leven als familie samen hier, en uw, eh, zaterdagen

met uw aanhouder, in Eeklo. Ga er zo dikwijls naartoe als ge wilt, maar hou ons er buiten, spreek er niet over.

JEANNE : Ik heb anders goed nieuws voor u. Ik denk dat ik 't ga stoppen met hem. Hij zit ook met een jongere. Ik ben niet van plan hem te delen. Ik denk dat ik het ga stoppen met hem.

ANNA : Het gaat ons niets aan.

JEANNE : Nee, natuurlijk niet.

(Griet heeft ondertussen een transistorradio te voorschijn gehaald. Ze draait wild aan de knop, en zet dan een streepje waar ze radio Mi Amigo gevonden heeft. Ze zet het toestel af en gaat rustig door met bladeren in stripverhalen)

ANNA : Wat heeft ze nu weer?

CYRIEL : Het is Jan, hij maakt haar zot met zijn zevers. Mi Amigo en zo 'n dingen. Popmuziek.

ANNA : Oh.

(Er wordt gebeld)

Hij is er. *(Ze gaat af)*

LUCIEN : *(Off)* Pardon. Ik ben iets te laat. Ik had moeite om het te vinden.

ANNA : *(Off)* Ja, ja. Kom maar binnen. *(Ze komt op)*

LUCIEN : *(Komt op. Winterjas. Een stille jongen. Hij is wat nerveus)* Eh, goeiedag.

ANNA : Jeanne, mijn zuster. En Cyriel, een nonkel van ons. En Griet, mijn dochter.

JEANNE : *(Zonder hem een hand te geven. Ze bekijkt hem grondig)* Dag.

(Cyriel kijkt amper op gromt een goeiendag. Griet durft helemaal niet op te kijken naar deze "vreemde" man)

ANNA : Zet u.

(Lucien gaat zitten. Jeanne neemt plaats, schuin achter Lucien. Ze zit hem de

hele tijd te observeren, met een hautain trekje om de mond, waardoor ze hem in verwarring brengt)

Eh, ja. Het voornaamste hadden we dus besproken. Ge hebt dus een eigen wagen. Ge zoudt bestellingen moeten afleveren bij onze cliënten en ook nieuwe klanten zoeken.

LUCIEN : Ja.

ANNA : Indien nodig, zou in het atelier moeten geholpen worden.

LUCIEN : Ja.

ANNA : Ik weet niet. Acht ge u bekwaam dit werk te doen?

LUCIEN : Ik kan het proberen. Ik denk wel dat het me zal lukken.

ANNA : *(Na een stilte)* Er is nog iets. Ik zeg er liever onmiddellijk iets over, ik wil het u niet doorsteken, maar ik ben liever rechtuit, om elk misverstand te vermijden, eh, is het waar dat ge werd opgenomen in een instelling?

LUCIEN : Oh. Ja, dat is waar. Hoezo?

ANNA : Gewoon...

LUCIEN : Wel, ik wil dit wel zeggen. Ik heb een lange periode van moeilijkheden gehad. Ik dronk veel. Ik heb bepaalde handelingen verricht. Dat is zo. Ik ben dan behandeld in een psychiatrische inrichting. Dat is nu allemaal achter de rug.

ANNA : Ja...

JEANNE : *(Na een stilte, ineens)* Drinkt u iets?

LUCIEN : *(In de war)* Eh, nee. Dank u. Dank u wel. *(Tot Anna)* Met hoevelen werkt u hier?

ANNA : Alleen wij. En er is nog een hulpje, een kereltje uit het dorp. We zijn een klein bedrijfje, maar er wordt goed samengewerkt. Wij mensen, wij komen overeen, dat heeft voor mij de voorrang.

(Griet loopt de kamer uit)

CYRIEL : *(Met afkeer)* Anna, uw dochter.

ANNA : Wat heeft ze nu weer? *(Ze gaat af)*

JEANNE : *(Na een poos. Plots)* Ze is bang voor vreemden.

LUCIEN : Oh.

JEANNE : Ze is stom.

LUCIEN : *(Erg onwennig door het verder zwijgen van Jeanne. Hij wil het gesprek op gang houden)* Hij is overleden, de man van uw zuster?

JEANNE : Nee, de mijne. *(Ze geniet van zijn verwarring)* Nee, het meisje, Griet, is een natuurlijke dochter van mijn zuster. Zo noemen ze dat toch, natuurlijke dochter.

LUCIEN : Ik wilde niet indiscreet zijn.

JEANNE : Ik zei het alleen maar om... elk misverstand te vermijden. *(Ze lacht hem toe, kil. Lucien weet niet wat hij van haar moet denken. Korte poos)* Ik heb u gekend, in mijn café. Ik hield de Rialto open, in Eeklo. Ge zijt daar een paar keer binnen geweest, vroeger.

LUCIEN : *(Kort)* Ik ken u niet. Ik ken u niet.

JEANNE : Ge moet u niet opwinden. Ik bedoel het goed. Ge ziet er beter uit nu. Nuchter, gezond.

ANNA : *(Komt op)* Een gril. Niets ergs... Wel, eh, goed, misschien kunnen we het u laten proberen, op proef. Kunt ge morgen beginnen?

LUCIEN : Ja.

ANNA : Om acht uur. Ik heb een winkel of tien te doen voor u, aan de kust.

LUCIEN : Goed. *(Hij staat op)*

ANNA : Wel... *(Ze gaat hem voor)*

LUCIEN : *(Tot de anderen)* Tot morgen dan. *(Hij gaat af)*

JEANNE : Dag.

ANNA : *(Komt terug op. Tot Jeanne)* Wat denkt ge?

JEANNE : Hij ziet er aanvaardbaar uit.

ANNA : Hij werkt op proef. We kunnen het proberen. Wat denkt gij, Cyriel?

CYRIEL : Ik heb het al gezegd: ze kunnen altijd hervallen. Daarbij, het zijn mijn zaken niet. Gij zijt de bazin. Gij zijt verantwoordelijk.

ANNA : Ik ben niet gebonden, ik kan hem altijd ontslaan.

CYRIEL : En gaan we nu eindelijk eens kaarten? Ik moet mijn schade inhalen van gisteren.

ANNA : *(Tot Jeanne)* Doet ge mee?

JEANNE : Ja.

CYRIEL : *(Legt zijn krant weg)* Anna.

(Anna gaat een fles jenever en een glas halen. Jeanne legt een spel kaarten op tafel. Cyriel schenkt zich in. Anna en Jeanne gaan aan tafel zitten. Ieder legt een stapeltje geldstukken vóór zich)

CYRIEL : Of spelen we voor briefjes, zoals de zondag?

ANNA : Nee, we zijn geen zondag.

CYRIEL : Goed, goed. *(Ieder trekt een kaart)* Ik ben bank. *(Hij deelt kaarten rond)* Ge moet nog inzetten, Jeanne. *(Jeanne zet in)* Nog een kaart?

JEANNE : Ja.

ANNA : Het is toch waar. Hij is hier op proef. Niets is definitief.

CYRIEL : Anna!

ANNA : Ja. *(Ze krijgt een kaart)*

CYRIEL : Jeanne!

JEANNE : Nog *(Ze krijgt een kaart)* Nog één. Nog één...

Scène 3: Het atelier

(Cyriel, Jan, Jeanne en Lucien. Cyriel en Jan snijden handschoenen. Jeanne in schort, en Lucien in overall, vullen een kartonnen doos met handschoenen: Lucien leest van een bestelbriefje wat Jeanne hem moet aanreiken uit de grote doos met handschoenen, naast haar. Ze werpt het gevraagde dan naar hem)

LUCIEN : Zes paar tieren, bruin, met manchetten.

JEANNE : *(Werpt hem een pakje handschoenen toe)* Met.

LUCIEN : Twee dozen elven, bruin, met manchetten.

JEANNE : *(Idem)* Met.

LUCIEN : Eén dozijn tieren, zwart, zonder manchetten.

JEANNE : Zonder.

LUCIEN : Dat is alles.

JEANNE : Zet maar weg. En breng een lege doos mee.

(Lucien sluit de doos en gaat ze buiten zetten. Hij komt op met een lege kartonnen doos)

JEANNE : *(Geeuwend)* En nu?

LUCIEN : *(Neemt een nieuw bestelbriefje)* Wat staat hier? Verhelst?

JEANNE : Ja. Zeg maar.

LUCIEN : Eén dozijn tien, zwart, zonder manchetten.

JEANNE : Zonder. *(Ze werpt de handschoenen met opzet te hoog)*

LUCIEN : Hela. *(Hij kan ze net vangen)* Eén dozijn elfen, bruin, zonder manchetten.

(Jeanne werpt de handschoenen te hard toe)

(Vangt ze) Zeg!

JEANNE : *(Onschuldig)* Is er wat?

LUCIEN : Als ge zo doorgaat, dan stel ik voor van plaats te verwisselen, dan zal ik eens naar u smijten.

JEANNE : Weet ge wat ik voorstel. Ik hou er mee op. En u ook.

LUCIEN : Waarom?

JEANNE : Ze moet maar leren op tijd komen, Anna. Ze weet dat ik de auto nodig heb, de donderdag. De donderdag is boodschappendag. Ge zult me moeten voeren, anders zitten we hier een week zonder eten.

LUCIEN : En het werk, hier?

JEANNE : We zitten niet lang weg. Het is in Eeklo. De superbazar.

LUCIEN : Wel, gij zijt de bazin.

JEANNE : Kom mee, naar de keuken, en was uw handen. Ik ga wat anders aantrekken. En gij ook. Doe die overall uit, dat ge er een beetje snel uitziet. Komt ge? *(Ze gaat af)*